

493. Ó, Krisztus-fő, te, zúzott

Vad Péter Zsigmond

1. Ó, Krisztus - fő, te, zú - zott, Te, vé - res szen - ve - dő, Ki szép - ség tük - re vol - tál, É -
Te, tö - vis - ko - szo - rú - zott, Ki - gú - nyolt drá - ga fő,

9
kes, cso - dás, re - mek, De most meg - csú - fo - lód - tál: Szent fő, kö - szön - te - lek!

2. Ékességed, te, drága, Melytől máskor remeg Világ hatalmassága, Köpés mocskolta meg.
Milyen halványra váltál! Szemed fényét, amely Szebb volt minden sugárnál, Ki rútította el?

3. Mind, ami kín, ütés ért, Magam hoztam Reád; Uram, e szenvedésért Lelkemben ég a vád.
Feddő szót érdemelve Itt állok én, szegény, S kérlek, lelked kegyelme Sugározzék felém.

4. Itt állok – ó, ne vess meg – A gyötrelmek helyén; Amíg ki nem hűl tested, El nem mozdulok én.
S ha életed kilobban, Alácsuklik fejed, Ölemben és karomban Lesz nyugtató helyed.

5. Ó, légy érette áldott, Jézus, Egyetlenem, Hogy szörnyű kínhalálod Nagy jót akar velem.
Add, hogy hódolva híven Tőled ne térjek el, S ha hűlni kezd a szívem, Benned pihenjek el.

6. Mellőlem el ne távozz, Ha majd én távozzom, A kínban, mit halál hoz, Állj mellém, Jézusom.
Ha lelkem félve reszket, S rettent a meghalás, Nagy kínod és kereszted Legyen vigasztalás.

7. Légy pajzsom és reményem, Ha kétség látogat, Véssem szívembe mélyen Kereszthalálodat.
Rád nézsek, Rád szünetlen, S ha majd szívem megáll, Öleljen át a lelkem – Így halni: jó halál.

